כסף או שווה־כסף

חז"לינו אמרו, כנראה, פעם לפני אלפי שנים, שבחנוכה נותנים לילדים דמי־חנוכה.

מה איכפת להם — על חשבונם?

אז אם יש לכם כסף תנו לילדים כסף, אבל אם אין לכם כסף, אז כמו שאמרה מרי אנטואנט: תנו להם מתנות.

לקטנים־קטנים־קטנים:

כלום. הם עוד לא יודעים מה אמרו חז"לינו.

לקטנים־קטנים:

להיות נדול מאת ארנונה גרות, ציורים גילי־לי קוריאל, בהוצאת מעריב. כאילו ספר חינוכי, הבא ללמד את הקטנים־קטנים מהי התחשבות, מהו שיתוף־פעולה, מהם יחסי־גומלין.

סיפור מתוק מאוד, ציורים יפהפיים — אז לא שמים לב שהספר גם חינוכי.

הרפתקאות תום ופופי מאת אורנה מירן, הוצאת דולפין. סיפור יפה על הילד תום והחתולה פני ומערכת־היחסים ביניהם, דרך ביקור משותף במוסיאון. סיפור לא־שיגרתי.

סידרה של 10 קלטות של סיפורי־ילדים קלאסיים כמו המפוזר מכפר אזר, שימלת־השבת של חנה־לה, אלינעזר והנזר, סיר הסירים, ועוד. את הסיפורים קוראים עופרה ויינגרטן וגידי גוב והם מלווים בעיטורים מוסיקליים מפרי רוחו של אלדד לידור.

נחמד מאוד, לדעתי, רק במידה והילד כבר ראה את הספר והוריו קראו לו מתוכו, ועכשיו הוא רוצה לשמוע אותו בפעם ה־200, כי לשמוע את הסיפור של נפתלי מסיר הסירים, למשל, מבלי לראות את הציורים, זה ביזבוז. הפקה: המון הפקות.

לקטנים:

להתחתן עם אמא, כתב ועיצב זאב ליכטנזון, הוצאת ל"ית.

המשך לגל היהודה אטלסי שנפתח עם הוצאתו לאור של הילד הזה הוא אני. הנה דוגמה מתוך הספר:

כשהבטן של אמא
מתנפחת
הפרצוף של אבא
מתעגל מנחת:
ורק אני
קצת מצוברח,
כי זה סימן,
שסידרו לי אח...

ולקצת יותר גדולים:

בעניין זה הלכתי לבני הקצת־יותר־גדול ושאלתי אותו איזה שני ספרים הכי אהב בזמן האחרון והוא ענה — „הכי־הכי־הכי־אהבתי את פנג הלבן, וגם קצת־הכי־אהבתי את חלומו הנדול של לופי."

מייד אחרי זה ניגשתי לבני העוד־יותר־גדול ושאלתי אותו מה היו שני הספרים הכי טובים שהוא קרא בזמן האחרון והוא ענה: „שוב את ממליצה להורים לקנות ספרים לילדים? אני לא לא אתן את ידי. תכתבי שיתנו לילדים כסף וכל ילד יקנה לעצמו מה שהוא רוצה."

זהו להפעם.

זוטות חנוכה

כבר לפני שבועיים טילפנה אלי חברה ושאלה אם אני יודעת כיצד מכינים סופגניות טובות לחנוכה. הסברתי לחברה שסופגניות לא מכינים, אלא קונים. היה רגע של שקט, ואז אמרה לי החברה שאני אשה חכמה.

אם אתם מסכימים עם החברה שלי, הנה, פתרתי גם לכם בעייה.

★ ★ ★

שמעתי שבכמה בתי־ספר מחלקים בחנוכה תעודות. בבתי־הספר של הילדים שלי לא מחלקים. ממש נס גדול קרה לי.

★ ★ ★

אם אתם עושים פול עם האמהות של חברי הילדים שלכם, וננית שבדיוק היום באים אליכם כל ארבעת הילדים, הכי קל והכי זול זה לשכור

שלושה סירטי־וידיאו, העולים בכל ספרייה מתקבלת על הדעת, 15 שקלים.

זה יפתור בעייה של שמונה שעות לפחות: שש שעות של ההקרנה ועוד שעתיים של דיבורים על הסרטים, וקצת אוכל ושתיה והנה, ניגמר היום. הם לא שברו כלום (כי ישבו מול המסך) ובשלושת הימים הבאים הילד שלכם יהיה אצל חבריו ושם האמהות האחרות ישברו את הראש.

כן, דיברתי עם רופא־עיניים והוא אמר לי שיום אחד כזה, של צפייה מרוכזת, זה לא נורא, אבל כדאי לעשות הפסקה של חצי שעה בין סרט לסרט.

★ ★ ★

כמו תמיד אני מחפשת את הצד היפה של המכות שבאות עלי. אפילו במכה הנוכחית הזאת של שמונת ימי־החופש חיפשתי וגם מצאתי נחמה.

השנה היא השנה הראשונה ששני בני לא ביקשו ממני לקנות כרטיסים לכל הפסטיבלים והפסטיגלים ושאר מקומות, שבהם 30 איש צורחים עומדים על הבימה ובאולם יש עוד 2000 איש שצורחים יותר חזק.

איזה כיף לי הפעם.

חנוכיות

בעוד חצי שעה באים האורחים כדי להדליק נר ראשון ו...אין חנוכיה. לא מוצאים אותה.

אז מה עושים?

הנה רעיון או שניים לחנוכיה בן־רגע. היא תחזיק מעמד בדיוק עד שהאורחים שלכם ייצאו מהבית ונס גדול יקרה לכם, באופן אישי.

כוסיות של וודקה יש לכם? שניים־שלושה פרחים יש בבית? המון עלים יש על העץ שליד הבית? ונרות הרי יש לכם — הרי לא ידעתם שלא תמצאו את החנוכיה.

שמים כמה עלים בכל כוסית, וגם נר כמובן, ובכוסית התשיעית מוסיפים גם שני פרחים, כדי שאפשר יהיה להבחין שהיא שמש. מעמידים את הכל על השולחן ומסביב מפזרים סופגניות. לא רק שפתרתם לעצמכם בעייה, אלא שעור יגידו עליכם שאתם יצירתיים.

ואם אין לכם כוסיות של וודקה, או בטח יש לכם צלוחיות למנה אחרונה. מדביקים כל נר לצלוחית בעזרת שעווה. מוסיפים לכל צלוחית מעט מים, שמים כמה עלים ופרח אחד, לשמש נותנים כבוד יותר גדול ומוסיפים לו יותר פרחים. אפשר לפזר את החנוכיה על כל השולחן ואפשר לשים את כל תשע הצלוחיות על מגש אחד בפינת השולחן.

נ.ב. — אם אני, עם חוסר־הדימיון שלי ועם שתי הידיים השמאליות, יכולתי להמציא את שתי החנוכיות הללו, מי יודע איזה דברים נפלאים ייצאו לכם. מה שצריך זה רק חוצפה, בחיי.